

Thodoris Vorias

Θοδωρής Βοριάς

POEMS
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

2005 – 2024

English translation: Maria Andreadelli

Μετάφραση στην αγγλική γλώσσα:

Μαρία Άνδρεαδέλλη

Thessaloniki 2025

Thodoris Vorias
POEMS 2005 - 2024
Thessaloniki – January 2025

ISBN: 978-618-87568-0-9

© Thodoris Vorias
Email: thodorisvorias@gmail.com
<http://vorias.blogspot.com>

English translation: © Maria Andreadelli
Email: poeticsin@gmail.com
<https://nextchoiceditions.blogspot.com>

Creative Commons:

Θοδωρής Βοριᾶς
Ποιητική ἀνθολογία 2005 - 2024

Μετάφραση στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα
Μαρία Ἀνδρεαδέλλη

Thodoris Vorias
Poetry anthology 2005 - 2024

English translation
Maria Andreadelli

Περιεχόμενα - Contents

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Τὸ τρύπιο ταβάνι»
From the poetry collection “The leaky ceiling”

- 10 1. Παπούτσια
- 11 1. Shoes
- 12 2. Στὴν ἐξορία
- 13 2. In the exile

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Νυχτερινές ἐπιπλοκές»
From the poetry collection “Nocturnal complications”

- 16 3. Ἄγγελοι φονιάδες
- 17 3. Angels of murder
- 18 4. Κόκκινος κύκλος
- 19 4. Red circle
- 20 5. Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι
- 21 5. When the moon is full
- 22 6. Πίσω ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιο
- 23 6. Behind the Neptunium
- 24 7. Δὲν ἤθελε νὰ δεῖ τὴ θάλασσα
- 25 7. It did not want to watch the sea

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Χαμένες ψηφίδες»
From the poetry collection “Lost Tesserae”

- 28 8. Στὸ κάστρο τοῦ Πλαταμώνα
- 29 8. In the castle of Platamonas

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Στιγμὲς ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τοῦ
θανάτου»

From the poetry collection “Moments from the
repertoire of death”

- 32 9. Δρομολόγια μὲ τὴν πανσέληνο
33 9. Full moon routes
34 10. Ὁ κόσμος γλίστρησε στὴν ἄβυσσο
35 10. The world slipped into the abyss
36 11. Φύσηξε ἀπὸ τὴ μεριά τῆς Παλαιστίνης
37 11. The wind blew from the direction of Palestine
38 12. Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου
39 12. The repertoire of death

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀνιλίνες»
From the poetry collection “Anilines”

- 42 13. Οἱ στίχοι εἶναι σφαῖρες
[α'] Μέσα μου πόλεμος
[β'] Τὴ μέρα μικραίνεις μὲς στὸ πλῆθος
[γ'] Ἰδέες τυπώνονται μὲ φλόγες
43 13. The verses are bullets
I. War inside me
II. During the day you shrink into the crowd
III. Ideas are printed by flames
44 [δ'] Κάποτε ἔγραφες ποιήματα
45 IV. Once you used to write poems
46 [ε'] Ρωτᾷς τί εἶναι τὰ αὐτοάνοσα
47 V. You ask what the autoimmune are
48 [στ'] Σᾶς γνωρίζω στρατιῶτες
49 VI. I know you, soldiers

- 50 [ζ'] Πρὶν μ' ἐκτελέσετε
 51 VII. Before you executed me
 52 [η'] Μὲ τὰ χρόνια κύρτωσαν τὰ κλαδιά μου
 53 VIII. Over the years my branches have bent

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Χαμένες ψηφίδες 2»
 From the poetry collection "Lost Tesserae II"

- 56 14. Εἰδικὲς περιστάσεις
 57 14. Special occasions
 58 15. Κι οἱ ζωντανοὶ ξεχνοῦν
 59 15. The alive forget, too
 60 16. Ἄννα
 61 16. Anna
 62 17. Ξεριζωμός
 63 17. Uprooting
 64 18. Ἐπιστροφή
 65 18. The Return
 66 19. Ἄγνωστοι νεκροί
 67 19. Unknown dead
 68 20. Ἐπίκληση
 69 20. Invocation

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Τὸ Τρύπιο Ταβάνι»

From the poetry collection
“The Leaky Ceiling”

1. Παπούτσια

Ποιός ξεαφάνισε τοὺς ἀνθρώπους
ἀπὸ τὸ δρόμο;

Στὰ πεζοδρόμια ἀπόμειναν παπούτσια.
Ἀπὸ συνήθεια ἀντιγράφουν τὴν κίνηση,
περπατᾶνε.

Ὅδηγοῦνται στὶς διαβάσεις,
σταματοῦν στὸ φανάρι
κι ὕστερα συνεχίζουν...

Ὅλοκληρη πόλη χρὰπ - χρούπ,
χρὰπ - χρούπ...
κατάπιε τὴ γλώσσα τῆς βουῆς.

Κανεὶς δὲν εἶχε τίποτε νὰ πεῖ προηγουμένως.

1. Shoes

Who eliminated the people
from the street?

Shoes have remained on the
pavements
By habit, they copy
the movement, they walk
They are led to the pedestrian
crossings,
stop at the traffic lights
and then they keep on.

The entire city chrap-chroup
Chrap chroup
swallowed the language of noise.

No-one had anything to say beforehand.

2. Στην έξορία

Πῆρες τὸν κόσμο
 νὰ τὸν ρουφήξεις μονοκόμματα
 καὶ βρέθηκες ἐξόριστος
 μ' ἓνα τσιγάρο στὸ μπαλκόνι.

Ὅχι ἐδῶ, κάτω μονάχα,
 στοὺς δρόμους τσακίζει ἡ ἐξορία.

Τὸ πετροβόλημα δὲν τάραξε τίς συνειδήσεις.
 Οἱ γροθιές σέ πόνεσαν, μεγάλωσαν τὸ τεῖχος.

Ξεθωρίασαν οἱ ἀφίσες, περίμενες νὰ ξεφωνίσουν,
 οὔτε τὰ συνθήματα ξεφώνισαν στὸν τοῖχο,
 καλύφθηκαν μὲ διαφημίσεις.

Οἱ στίχοι σέ χάραξαν,
 ρυτίδα - ρυτίδα μετράω τὰ ποιήματά σου.

Πῆρες τὰ μάτια σου,
 τὰ ἔκλεισες στὸ κουτάκι τῶν γυαλιῶν.
 Πῆρες τὰ χέρια, τὰ δίπλωσες
 μαζί μὲ τὴ σημαία στὸ συρτάρι.
 Πῆρες τ' αὐτιά σου καὶ τὰ σφράγισες,
 στὴν ἐξορία, εἶπες, δὲν χρειάζονται πολλά.

2. In the exile

You took the world
to suck it in one piece
and found yourself exiled
with a cigarette in the balcony.

Not here, only there
in the streets the exile will smash you.

The stone throwing didn't move consciences
the fists hurt you, they enlarged the wall.

The posters faded, you expected them to scream
not even the signs did they yell on the wall,
they were covered by advertisements.

The verses engraved you
wrinkle by wrinkle I count your poems.

You took your eyes,
you kept them in the small box of your eyeglasses.
You took your hands you folded them
with the flag in the drawer.
You took your ears and you sealed them,
in the exile, you said, one does not need many.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Νυχτερινὲς ἐπιπλοκές»

From the poetry collection
“Nocturnal complications”

3. Ἄγγελοι φονιάδες

Ἄγγελοι φονιάδες, τὶς νύχτες τοῦ ἔρωτα
τραβοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου
τὰ πεταμένα ροῦχα.

Γλιστρᾶνε μέσα τους,
σκοτώνουν τὶς τελευταῖες σου ἀνάσες.

Φλέγεσαι καὶ λιώνεις
πάνω ἀπὸ τὰ νεκρά σου ροῦχα.
Στάξεις στὰ μάτια ποὺ σὲ κοιτάζουν
ἀπὸ τὰ μανίκια
καὶ τὰ διαρρηγμένα φερμουάρ.

3. Angels of murder

Angels of murder
in the nights of love,
pull the cast-off clothes
under your feet.

They slide inside them,
kill your last breaths.

You blaze and melt
over your dead clothes,
trickle into the eyes
that stare at you through the sleeves,
through the ruptured zippers.

4. Κόκκινος κύκλος

Σάν νά σέ βλέπω,
βάφεις στὸν τοῖχο κόκκινο κύκλο.

Ξεκολλάει ἡ ὥχρα,
χύνονται τὰ χρώματα
πού 'χανε βάψει μὲ τὰ χρόνια οἱ νοικάρηδες.

Ρέει ἀπὸ τὸν κύκλο
ἡ γλουτολίνη τῆς παλιᾶς ἀφισοκόλλησης
κι ὅλο τὸ σπέρμα πού γεννοῦσε τίς ιδέες.

Ψάχνεις νὰ καταλάβεις
τί τοῦ 'κανες τοῦ τοίχου,

ἡ ἱστορία χύνεται συνέχεια
στὸ πεζοδρόμιο,
στὴν ἄσφαλτο.

4. Red circle

As if I am watching you
staining a red circle on the wall.

The ochre is getting dislodged,
the colours
that the tenants had dyed on through the years
are spilling.

The adhesive of the old posting
is gushing out of the circle
along with all the sperm
which was giving birth to ideas.

You are trying to understand
what you have done to the wall;
history is constantly being poured
on the pavement,
on the asphalt.

5. Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι

Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι, βρίσκει δρόμο
καὶ γλιστράει στὴ γῆ.

Μεσάνυχτα λούζεται στὸ ποτάμι,
χύνεται καὶ κολυμπάει στὴ θάλασσα,
κυλάει στὰ δακρυσμένα μάγουλα
τῶν κοριτσιῶν.

Στὸ σπίτι σου, ρίχνεις νερὸ στὰ σκαλοπάτια
ν' ἀνέβει τὸ φεγγάρι ὡς τὴν ἐξώπορτα.

Ψὲς μὲ πῆρε μαζί του
στὶς κορυφές τῶν βράχων, στὰ Μετέωρα,
νὰ σεργιανίσουμε τὴν Καλαμπάκα.

5. When the moon is full

When the moon is full
it finds its way to slip on the Earth

In the midnight it washes its hair in the river
it pours itself in the sea and swims
it rolls on the tearful cheeks
of the girls.

At home
you pour water on your doorsteps
so as the moon can climb
till your front door.

Last night it took me
to the top of the rocks, called Meteora
to travel Kalampaka.

6. Πίσω από τὸ Ποσειδώνιο

Τὶς νύχτες ὀδηγοῦνται ἰδρωμένοι
οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ ἔρωτα
πίσω ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιο.

Μισόγυμνοι παραδίνονται
σὲ στεναγμούς κι ἀγκαλιάσματα,
στὰ σκοτεινὰ ἀποδυτήρια.

Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, ξεκολλᾶνε
ἀπὸ τὶς σκιὲς ἄλλες σκιὲς ποὺ τρέφονται
ἀπὸ τὰ περισσέματα τῶν πόθων.

Μεθοῦν τὴ μοναξιά τους μὲ ψίθυρους,
μὲ κάποιο πνιχτὸ φιλί, μὲ μιὰ πνοὴ βαριά
ἢ μ' ἓνα τίναγμα τῆς ἔξαψης.

6. Behind the Neptunium

At nights
the captivated of love
are led behind the Neptunium.

Half naked
they surrender themselves
to sighs and cuddling
in the dark locker rooms

At those moments
some shadows detach themselves from others
and are nourished
by the leftovers of desire

They drug their loneliness with whispers
with a drowned sound of a kiss
with a heavy breath
or a jerk of excitement.

7. Δέν ἤθελε νὰ δεῖ τὴ θάλασσα

Αὐτὴ τὴ νύχτα
δέν τρεμοφέγγει στὸν οὐρανὸ
ἢ μοναξιὰ τῶν ἄστρων.

Ἄπ' τὸ πρῶι κι ὁ Λευκοπύργος
στὴν ὁμίχλη,
δέν ἤθελε νὰ δεῖ τὴ θάλασσα.

Βγῆκες γιὰ τσιγάρο
καὶ στάθηκες
δυὸ ὥρες μὲς στὸ κρύο.

Γύρω ἡσυχία·
περιοχὴ κυκλωμένη
μὲ χριστουγεννιάτικα φωτεινὰ
συρματοπλέγματα.

Ἀρραβωνιάζεται ἡ δούλη τῆς νύχτας Ἐρημιὰ
τοὺς σκόρπιους στίχους...
τοὺς βλέπεις,
μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
κι ὅλο τὸ ζαλίζουν,
τὸ μεθᾶνε
καὶ θολώνει.

7. It did not want to watch the sea

Tonight
the loneliness of the stars
does not flare into the sky.

Since this morning the White Tower
in the fog
does not want to watch the sea.

You stepped outside
to smoke a cigarette
but you stayed in the cold for
two hours.

Silence around;
Region surrounded
by Christmas luminous bobwires.

The maid of night, Solitude,
is getting engaged to the scattered verses...
you can see them
they gathered around the pale moon
they daze it
they drug it
and it blurs.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Χαμένες ψηφίδες»

From the poetry collection
“Lost Tesserae”

8. Στὸ κάστρο τοῦ Πλαταμώνα

Ἔξω ἀπὸ τὶς πολεμίστρες ἀκούγονται τὰ σύννεφα,
διηγοῦνται πειρατικές συνάξεις,
αἰωροῦνται κατακόκκινα,
καθρεφτίζουν τὸ αἶμα ποὺ εἶναι νὰ χυθεῖ.

Ἡ θάλασσα σκοτείνιασε,
ἔκλεψε τὸ χρῶμα
ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ βιγλάτορα.

Ἡ γῆ,
προτοῦ κρατήσῃ τὴν ἀνάσα της
-λίγες στιγμὲς προτοῦ τὴ μάχη-
μοσχοβολάει ρίγανη,
φωνάζει στὴν ψυχὴ τοῦ στρατιώτη

ὑπερασπίσου με!

8. In the castle of Platamonas

Outside the embrasures
the clouds are heard
they recount piratical gatherings
they suspended deep red as they are
reflecting the blood that is about to be spilled.

The sea has become dark
it stole the colour
from the look of the sentry.

The ground
before it holds its breath
-a few moments before the battle-
it smells origan
it shouts in the soul of the soldier,

Defend me!

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Στιγμές ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου»

From the poetry collection
“Moments from the repertoire of death”

9. Δρομολόγια με τήν πανσέληνο

Βλέπεις ἐκεῖνον μετ' τὸ πιστόλι;
Θέλει νὰ πεθάνει.
Ψάχνει στὶς τσέπες του γιὰ σφαῖρες
λὲς καὶ ψάχνει γι' ἀναπτήρα.

Βλέπεις τὸν ἄλλον;
Βάζει τὸ χέρι του στὴ μέσα τσέπη τοῦ μπουφάν
καὶ τραβάει τὴν καρδιά του.
Τὴν κοιτάζει προσεχτικὰ στὸ φεγγαρόφωτο,
τὴν παραδίνει στὸν ἀστυφύλακα
γιὰ νὰ ἐξακριβώσει τὰ στοιχεῖα.

9. Full moon routes

Can you see that man with the gun?

He means to die.

He looks for bullets in his pockets
as if he is looking for a lighter.

Can you see the other one?

He puts his hand into the inside pocket of his jacket
and he pulls his heart out.

He stares at it under the moonlight
and hands it over to the policeman
to verify the data.

10. Ὁ κόσμος γλίστρησε στὴν ἄβυσσο

Γλίστρησε στὴν ἄβυσσο ὁ κόσμος
κι ὁ ἥλιος δὲν μπόρεσε νὰ τὸν γλιτώσει.

Τὸ περιστέρι ἔφερε
ἓνα κουρέλι σκοταδιοῦ
κι ἐνὸς μωροῦ τὸ κλάμα.

10. The world slipped into the abyss

The world slipped into the abyss
and the sun did not manage to save it.

The dove brought
a rag of darkness
and a baby's cry.

11. Φύσηξε από τή μεριά τῆς Παλαιστίνης

Φύσηξε ἀπὸ τῇ μεριά τῆς Παλαιστίνης.

Τὰ σύννεφα ἔφεραν πόλεμο

στὴ νυσταγμένη πολιτεία μας.

Πρῶτα ψιχάλιζε δάκρυα

καὶ τώρα βρέχει αἷμα.

Ἄν τὸ γυρίσει σὲ χαλάζι,

ὁ Θεὸς νὰ φυλάξει

τοὺς νυχτερινοὺς διαβάτες

ποὺ δὲ θά 'χουν

ἀλεξίσφαιρες ὀμπρέλες.

11. The wind blew from the direction of Palestine

The wind blew from the direction of Palestine.
The clouds brought war
into our drowsy state.
It drizzled tears first
but now it is pouring blood.
If it starts hailing,
God bless
the night walkers
who will not have
bulletproof umbrellas.

12. Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου

Κάθε ἐποχὴ ὁ θάνατος
ἔχει τὸ δικό του ρεπερτόριο.

Εἶναι κι οἱ φιλόμουσοι,
ποὺ ξεχωρίζουν τὴ μουσικὴ τῆς κάθε σφαίρας.
Ποὺ ξεχωρίζουν τὸ μοναδικὸ ἐμβατήριο
τοῦ δικοῦ τους θανάτου
μέσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες, πιστὲς
στὸ στόχο τους βολίδες.

Εἶναι κι οἱ ἄλλοι ποὺ ἀναστενάζουν,
ἀνασφαλεῖς γιὰ τὴ ζωὴ τους,
ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὶς δειλές,
τὶς ἄστοχες σφαῖρες,
ἐκεῖνες ποὺ προτίμησαν νὰ ἐξοστρακιστοῦν
πάνω στὸ ἄψυχο μπετόν,
ἐκεῖνες τὶς παράφωνες
σφαῖρες τοῦ οἴκτου.

12. The repertoire of death

Every time, death
has its own repertoire.

There are the philharmonics,
who discern the music of each bullet.
Who discern the unique march
of their own death
among the thousands, loyal
to their target, bullets.

There are also the others who sigh,
insecure for their life,
depended on the coward,
the misguided bullets,
those which preferred to be ricocheted,
on the cold concrete,
those discordant
bullets of mercy.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Ἀνιλίνες»

From the poetry collection
“Anilines”

13. Οί στίχοι εἶναι σφαῖρες

[α']

Μέσα μου πόλεμος,
οἱ ποταμοὶ δακρύων
καὶ ἡ ψυχὴ πάνω στ' ἀμόνι
μέχρι νὰ μάθει
ν' ἀντέχει στὸ σφυρί.

[β']

Τὴ μέρα μικραίνεις μὲς στὸ πλῆθος,
μαραίνεσαι καὶ χάνεσαι στὸ δρόμο
μὲ βλέμμα χαμηλό.
Τὴ νύχτα πυρώνει τὸ μολύβι-
ντύνεσαι μαχητῆς, ἀνήμερος ἀγέρας,
πού 'χει ραμμένη στὴ σημαία του
ὀλάκερη πατρίδα ἀπὸ ποιήματα.

[γ']

Ἰδέες τυπώνονται μὲ φλόγες
στοὺς δρόμους,
σπαθιά σκίζουν τὴ μέρα,
λόγια σφυριὰ
τὴν καρφώνουν στὸ σταυρό.

13. The verses are bullets

I

War inside me
the rivers of tears
and the soul on the anvil
until it learns
how to withstand the hammer.

II

During the day you shrink into the crowd,
you wither and as you look down
you get lost into the road.
At night your pencil burns-
you get dressed like a combatant, a severe wind
with a whole homeland of poems
sewn on its flag.

III

Ideas are printed by flames
in the streets,
swords tear the day,
words like hammers
nail it on the cross.

[δ']

Κάποτε ἔγραφες ποιήματα
κι οὔτε θυμᾶσαι ποῦ τὰ ἔκρυψες.
Μὰ οἱ στίχοι εἶναι σφαῖρες,
τὶς ξεχνᾷς ὅταν γυρίσεις στὴ ρουτίνα
τῆς εἰρήνης·
ξεδιπλώνεις κάποιο ροῦχο
καὶ ξεφεύγουν στὸ πάτωμα,
κοιτάζεις τὴν καρδιά σου
καὶ καρφώνονται στὰ μάτια σου.

Τὶς νύχτες οἱ σφαῖρες
τρυπώνουν στὰ ὄνειρά σου
κι ὅταν δακρύξεις,
ὀπλίζει μέσα σου
τὸ ποίημα ἐτοιμοπόλεμο.

IV

Once you used to write poems
But now you do not even remember where you have hidden
them.

Nevertheless, the verses are bullets,
you forget them when you return to the routine
of peace;
when you unfold some cloth
they escape to the floor,
then you have a look at your heart
and they get nailed into your eyes.

At nights the bullets
sneak into your dreams
and when you tear
the on call poem
arms within.

[ε']

Ρωτᾷς τί εἶναι τὰ αὐτοάνοσα.

Στίχοι εἶναι σκαλισμένοι στὸ κορμί,
ποιήματα ποὺ γράφτηκαν μιὰ νύχτα,
κακόβουλες ματιές, λέξεις μαχαίρια
κι ἀνεμοστρόβιλοι ψυχῆς...

ὅπως ἐκεῖνος ὁ βαρδάρης,
μισὸς βοριάς,
μισὸς ἀντάρτης
μὲ δρασκελιές κατέβηκε τὸ Σείχ Σοῦ.

Τὴ νύχτα μάζεψε ὅ,τι ἦταν νὰ μαζέψει
καὶ τὸ πρωὶ γυρεύαμε τὰ ὄνειρα
κάτω ἀπὸ τὰ σκόρπια φύλλα μας
καὶ τὰ σπασμένα μας κλαδιά.

V

You ask what the autoimmune are.
They are verses carved onto the body,
poems written during a night
malicious glances, keen words like knives
and soul whirlwinds...

like that Vardaris wind,
half north,
half rebel
striding down the Seich Sou.

At night it wiped out everything one could wipe out
and in the morning we were looking for the dreams
under our scattered leaves
and our broken branches.

[στ']

Σᾶς γνωρίζω στρατιῶτες,
 ξέρω ἀπὸ φάλαγγες σκιῶν
 σὲ νυχτερινὲς πορεῖες.
 Τὶς νύχτες πάντα νικοῦσε τὸ βουνὸ
 -τὰ βήματά μας καταντοῦσαν ξένα,
 ἡ ἀνάσα μύριζε διψασμένα λόγια
 καὶ τὰ χαλίκια
 γίνονταν σπασμένα κόκαλα
 κάτω ἀπὸ τ' ἄρβυλά μας.
 Ἐν τύχαινε
 νὰ σ' ἀκουμπήσει ὁ διπλανός σου
 ἦταν θαρρεῖς
 καὶ σ' ἀκουμποῦσε πεθαμένος.

VI

I know you, soldiers,
I know of shadow phalanxes
on night marches.
At night, the mountain always won
-our steps became unfamiliar,
the breath smelled of thirsty words
and the gravels
became broken bones
under our boots.
If it happened
to be touched by the one next to you
it was as if
a dead one had touched you.

[Ζ']

Πρὶν μ' ἐκτελέσετε
μὲ κοιτάζατε στὰ μάτια.
Περιμένατε ἓνα νεῦμα μου
ἀνεπαίσθητο.
Εἶχατε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰν ἔγκριση.

Μ' ἓνα μονάχα νεῦμα
τοῦ μελλοθάνατου
ἡσυχάζει ἢ συνείδηση τοῦ θύτη.

VII

Before you executed me
you were looking at me in the eye.
You were waiting for an impalpable
nod of mine.
You had the need of an approval.

By a single nod
of the goner
the sacrificer's conscience is relieved.

[η']

Μὲ τὰ χρόνια κύρτωσαν τὰ κλαδιά μου·
φοβᾶμαι μὴν ἔρθει μιὰ μέρα
ποὺ θὰ τὰ φτάνουν πιά,
γιὰ νὰ κρεμάσουν
ἡττημένους στρατιῶτες.

Φοβᾶμαι τὰ γράμματα
στὶς τσέπες τῶν κρεμασμένων,
τὶς νύχτες οἱ λέξεις θὰ ὠρύονται,
θὰ ἀλυχτοῦν χαροκαμένες Ἑρινύες.

VIII

Over the years my branches have bent;
I am afraid of the day
that they will be approachable enough,
so that they can hang
defeated soldiers.

I am afraid of the letters
in the pockets of the hanged ones,
at nights the words will howl,
bereaved Furies will bay.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Χαμένες ψηφίδες 2»

From the poetry collection
“Lost Tesserae II”

14. Ειδικές περιστάσεις

Πότε πότε χρειάζεται
 νὰ σταματᾶμε νὰ γράφουμε,
 ν' ἀφήνουμε τὸν δρόμο
 νὰ γίνει δρόμος.

Χρειάζεται ν' ἀγγίζουμε
 καὶ τὴν καθημερινότητα,
 οἱ ἀγκίδες τῆς
 νὰ ματώνουν τὰ δάχτυλά μας.

Φοβᾶμαι τὶς συμφορὲς
 ὅταν βρίσκουν τοὺς ποιητὲς
 μὲ τὸ μολύβι τους
 ἀνάμεσα στοὺς στίχους
 τὴν ὥρα ποὺ ὁ δρόμος
 παίρνει φωτιά.

Φοβᾶμαι τὶς συμφορὲς,
 ἀπαιτοῦν ἀπόλυτη ἀφοσίωση.

14. Special occasions

From time to time we need
to stop writing,
to let the way
become a road.

It is important that we also touch
everyday life,
so that its spikes
make our fingers bleed.

I'm scared of disasters
when they find poets
holding their pencil
among verses
 on the point that the way
 takes fire.

I'm scared of disasters,
they demand absolute devotion.

15. Κι οί ζωντανοί ξεχνοῦν

Και νά ποῦ κάποτε οἱ νεκροὶ θυμοῦνται
κι ἔρχονται

πεταλοῦδες τῆς νύχτας

γύρω ἀπὸ τὴ λάμπα

κι ἔρχονται στὰ ὄνειρα,
στ' ἀνοιχτὰ παράθυρα
ὅταν ὁ ἀέρας μετατοπίζει τὴν κουρτίνα.

Και νά ποῦ οἱ ζωντανοὶ ξεχνοῦν
ψελλίζουν

γαμῶ τὴν ἀγανάκτηση

κι ἀδειάζουν τὸ μυαλό τους
στὴ λεκάνη μὲ τ' ἀπόνερα.

Ἡ ἄνοια, ἡ ἄνοιά σου τόσα χρόνια
μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴ χροιά τῆς φωνῆς σου.

Μονάχα κάποιες λέξεις σου ἐπαρχιώτικες
προφέρω γιὰ νὰ θυμᾶμαι τὰ λόγια σου

Ἀράν' τ' ἀράν'

Ἀλὰκ μπουλὰκ

Ἀντίδερο.

Ἡ ἄνοιά σου ἄρχισε

νὰ κατατρώει καὶ τὰ ὄνειρά μου
κι ἐκεῖ ἀμίλητη ἔρχεσαι.

15. The alive forget, too

So a day comes that the dead remember
and approach
like butterflies of the night
around the light
enter the dreams,
through the open windows
when the wind blows the curtain aside.

And look how the alive forget;
they murmur
“fuck the dander”
and pour their brain
into the basin with the backwash.

Dementia, your dementia all these years
made me forget the tone of your voice.

Only some of your provincial words
I utter so as I can remember them
 Aran' t' aran'
 Alak bulaak
 Holy Bread.

Your dementia has started
devouring my dreams
where you come speechless.

16. Άννα

Τὸ 1950 ἀλώνιζε Κιλκισιώτικα χωράφια
μὲ τὸ ἄλογο, στὴν Ἄλωναρά.

Τὸ '70 ἀλώνιζε τὰ σοκάκια τῆς Σαλονίκης
ἀπὸ τὰ Κάστρα ὡς τὸ Καπάνι.

-Πᾶνε χρόνια ποὺ ἔχω νὰ μιλήσω

Ὑφαине χαλιὰ στὸν ἀργαλειό της τὸ '80
σ' ἓνα παλιὸ ψηλοτάβανο στὴν Ἄνω Πόλη.

-τὸ κατάκοιτο ταβάνι μὲ στοιχειώνει

Μέχρι τὸ '90 ἄσπριζε καὶ χουσμέτευε
σπίτια καὶ σπύτια.

-ἄσπρισα. Τὸ κρεβάτι πληγιάζει τὸ κορμί μου.
Θεέ μου, ποιός μὲ ντύνει, ποιός μὲ ταΐζει;
Δὲν θυμᾶμαι,
ἄντρα, παιδιὰ ἂν εἶχα, δέν...
Ἔρχονται, φεύγουνε μορφές,
μὰνα μὲ λένε,
Ἄννα μὲ φωνάζουν.

Τὰ μαλλιά μου,
ἔχω χρόνια νὰ φτιάξω τὰ μαλλιά μου.
Δὲν θυμᾶμαι ἂν μὲ λέγαν Ἄννα.

16. Anna

In 1950 she threshed Kilkisian fields
along with a horse, in Alonara.

In 1070s she was full of go in the alleys of Salonika
from the Castles to Kapani.

- It has been years since I last talked

She weaved rugs at her loom in 1980s
in an old high-ceiling room in Ano Polis.

- The bedridden ceiling haunts me

Up to 1990s she whitewashed houses
and did errands for numerous families.

- I have whitened. The bed ulcerates my body.
Dear God, who dresses me, who feeds me?
I do not remember
if I had a husband or children, I can't...
Figures come and go
they call me Mum,
they name me Anna.

My hair,
it has been years since I last had my hair done.
I cannot remember whether my name was Anna.

17. Ξεριζωμός

Μπογάζιοι 13 Ίουνιου 1924

Ἔμαθε νὰ γράφει ποιήματα,
 νὰ σφιχτοδένει τοὺς στίχους
 στὶς κομμένες ρίζες τῆς γενιᾶς του,
 στὸ στερνὸ θυμιάτισμα στὰ μνήματα,
 στὴ γυμνωμένη ἐκκλησιά,
 στῶν σπιτιῶν τὶς πόρτες
 καὶ τὰ παραθύρια
 ποὺ ἔχασκαν ὀρθάνοιχτα.

-Πατέρα, σὰν ἀνταμωθοῦμε κάποτε
 θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὶς κουρτίνες μας,
 ξεμακραίναμε κι ἀνέμιζαν
 ἀπ' τὰ παράθυρα
 ὅπως κουνάει στὴν προκυμαία
 ὁ κόσμος τὰ μαντήλια
 γιὰ καλὸ κατευόδιο.

Τὸ ξεφτισμένο χαρτὶ
 τοῦ ἀνταλλάξιμου,
 ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ριζικοῦ,
 εἶναι κακιὰ πληγὴ
 καὶ στάζει ἱστορία.

17. Uprooting

Bogazkioi, 13th June, 1924

He learnt to write poems,
to tighten the verses firmly
on the cut roots of his generation,
with the last incense at the graves,
in the empty church,
at the doors of the houses
at the windows
that stayed wide open.

-Father, when we meet some day
I will tell you all about our curtains,
while we were leaving
they were waving out of the window
in the way that people wave the handkerchiefs
at the sea front
wishing for a safe voyage.

The frayed paper
of the exchange,
that part of fate,
is a nasty wound
and it drips history.

18. Ἐπιστροφή

Ἀπόψε ἀντὶ γιὰ τὸ φεγγάρι
ἀναψα τὸ παλιὸ καντήλι τοῦ πατρικοῦ.

Τὰ τριζόνια ψιθύριζαν ἓνα κλάμα βουβὸ
σὰν τῆς μάνας
 τίς νύχτες ποὺ δὲν ἤξερε τί κάνω
 καὶ πού βρίσκομαι.

Ἄνοιξα τὴν ἐξώπορτα καὶ ξέφυγε τὸ ἀγόρι
μὲ τὰ ξύλινα σπαθιά.

Ὡρες ὥρες ἡ νύχτα δὲν περνᾷ
χτυπάει ἄγρια ὁ σφυγμός της,
πονάει
 ὅπως σκίζεις τὴν ψυχὴ
 γιὰ νὰ ξεθάψεις τὴ ζωὴ σου
ὅπως ξαναγυρνᾷς ἡττημένος
 τσαλακωμένος πιά
κι ἀποζητᾷς τὴν ἀνθρωπιά.

18. The Return

Tonight instead of the moon
I lit the old vigil oil candle of my father's house.

The grasshoppers whispered a mute cry
like Mother's
 at nights when she didn't know what I was doing
 or where I was.

I opened the front door and the boy
with the wooden swords slipped out.

Sometimes the night does not pass
its pulse beats wildly,
it aches
 as you tear the soul
 to dig up your life
as you return defeated
 and crumpled
seeking for humanness.

19. Άγνωστοι νεκροί

Εἶχαν ἀκόμα στ' ἄρβυλα
ξεραμένα τὰ στερνά τους βήματα.

Ἕνας εἶχε στὸ στόμα τσιγάρο μισοκαμμένο,
ἓνας εἶχε στὴ φούχτα ἓνα μάτσο στάχια
κι ἓνας εἶχε στὰ μάτια τὸ φεγγάρι
καὶ τρεῖς στίχους στὴν παλάμη
 δὲν ἔμαθα σὲ ποιόν πόλεμο
 αἰχμαλωτίστηκα,
 ποιᾶς μάχης εἶμαι ἡττημένος.

19. Unknown dead

They still had their last steps
dried out on their combat boots.

One had a half-burnt cigarette in his mouth,
other had a bunch of ears of corn in the flat of the hand
and another had the moon in his eyes
and three verses on the palm

I have never learnt during which war
I had been captivated,
what battle I am defeated by.

20. Ἐπίκληση

ὦ Ζαρατούστρα,
πές μας γιὰ τὰ βλέμματα τῶν κουρασμένων,
γιὰ τὶς στρατιῆς
τῶν ἄχρωμων ἀνθρώπων.

Φανέρωσέ μας
γιὰ πόσων ἀργυραμοιβῶν τὸ γοῦστο
χτίστηκε κι ἡ δική μας πολιτεία
πάνω σὲ γκρεμισμένα εἰδῶλα.

20. Invocation

Oh Zaratustra,
tell us about the looks of the tired,
about the field armies
of the colourless people.

Reveal to us
for how many moneychangers' taste
our own state was built
on dejected idols.

Thodoris Vorias was born in Thessaloniki in 1970 and he has been living in Kalamaria since 1992. He has published seven poetry collections:

“The leaky ceiling” (Erodios - 2005)

“Nocturnal Complications” (Erodios - 2008)

“Fireflies” (Eight-page series of Bilieto - 2011)

“Lost Tesserae” (Private edition - 2012)

“Moments from the repertoire of death” (Private edition - 2018)

“Anilines” (Eight-page series of Bilieto - 2021)

“Lost Tesserae II” (Private edition - 2024)

He owns the online magazine “Logotechnika Epikaira” (<http://logotexnika-epikaira.blogspot.com>) and the website “The Workshop” (<http://vorias.blogspot.com>). Poems of his have been published in print and online magazines as well as in anthologies.

Maria Andreadelli is a Greek contemporary poetess, author, literary translator and editor. She lives in Athens, Greece.

Poems of hers have been awarded, translated and published in print and online anthologies, diaries, literary magazines, as well as texts and translations of hers.

She has published six books of poetry, one of short stories, three educational books and two fairy tales.

She has translated eight books and she has edited a few decades ones.

ISBN 978-618-87568-0-9